

[Justitsministeren.]

dommen, der savner historisk Kendskab, det kan ikke være andet, og det er heller ikke til at undres over. Og dér er jo egentlig det eneste afgørende Punkt, hvor vi er uenige. Der er ingen Grund til fra Pressens eller anden Side at mene, at jeg skulde være Fjende af Pressefrihed eller Ytringsfrihed. Der er heller ingen Grund til fra min Side at angribe dem, der ikke vil være med til dette Forslag, for at have en eller anden Bagtanke. Det er et forskelligt Syn paa, hvilken Fare den Udvikling, der er fremkommet i Land efter Land, hvilken Fare den rummer for Demokratiet, og om ikke dette paa forskellige Omraader kan foretage noget over for denne Fare. Det er det, man i Schweiz kalder at træffe Foranstaltninger til Beskyttelse af Demokratiet. Dér siger man det direkte, jeg siger det indirekte igennem dette Lovforslag og forskellige andre. Det er Spørgsmaalet om, hvem der har Ret med Hensyn til denne Udvikling; det er ikke en principiel forskellig Opfattelse af Pressefrihedens eller Ytringsfrihedens Gavnlighed.

Det er derfor mit Svar til den ærede Ordfører for Venstre — og jeg tror ogsaa, den ærede konservative Ordfører var inde paa det samme —, at det er mig ganske ligegyldigt, hvad Nellemann eller Estrup foreslog i 80erne, eller hvorledes Socialdemokratiet har optraadt gennem Aarene. Det nye, der er kommet til i de senere Aar, er en helt forskellig Opfattelse af Kulturgrundlaget, en helt forskellig Opfattelse af, hvordan man kan behandle sin Modstander, naar man selv faar Magten, og dette nye kræver ganske selvstændige Overvejelser i disse Aar. Det vil ikke genere mig det mindste under disse Overvejelser, om man forsøger at drille mig eller Socialdemokratiet med Forholdene i 80erne eller 90erne, med hvilke de nuværende Tilstande i Europa slet ikke taaler Sammenligning. Jeg ved derfor ikke, om man uden videre kan sige, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, at der ikke er nogen Art af Fare for Forstyrrelser af Ro og Orden. Det er man altsaa bange for i forskellige mindre demokratiske Stater; jeg er ikke bange for det herhjemme, men jeg er bange for, at der kunde være en vis Fare, hvis Demokratiet ikke paa forskellige Omraader vilde holde Orden i Huset. Og det er kun det, disse Forslag forsøger paa. Saa kan man i øvrigt diskutere Enkeltheder.

Den ærede konservative Ordfører var jo langt inde paa Enkeltheder; nogle af disse Spørgsmaal burde maaske nærmest

diskuteres i et Udvalg — og jeg skal ikke modsætte mig, at et Udvalg bliver nedsat, da det drejer sig om saa store Problemer —, men jeg vil dog alligevel i Dag gøre nogle Bemærkninger i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser.

Jeg har indirekte svaret paa den lidt insinuerende Forespørgsel, der med sædvanlig Venlighed og Rolighed blev fremsat af den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, og som gik ud paa, om jeg med lige saa stor Tryghed vilde have tilsluttet mig disse Straffebestemmelser, hvis de var foreslaaet fra anden Side. Ja, det vilde jeg, personlig vilde jeg det, for jeg har staaet paa den Linie, fra jeg i 1911 første Gang skrev om disse Forhold, at Demokratiet vinder ikke noget ved at taale Tøjlesløshed i nogen Henseende inden for de Partier, der slutter sig til Demokratiet. Demokrati forudsætter, ikke mindst under de vanskelige Forhold i Europa, Loyalitet og en vis Form for Samarbejde. Altsaa, hvis et demokratisk Parti vilde fremsætte Straffebestemmelser som disse, vilde jeg kæmpe for at give min Tilslutning, ud fra mit Syn paa Udviklingen og uden Hensyn til, om det var Konservative, Radikale eller hvilket Parti det maatte være, ja, jeg tror endogsaa selv om det var det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen.

Derefter gik den ærede konservative Ordfører over til at gennemgaa de forskellige Paragraffer.

Det er naturligvis rigtigt, at der i § 51, 4de Stykke, ikke er noget rationelt Kriterium for, i hvilke Love der skal indføres Dagbod ved Lov, og i hvilke det skal ske ved kongelig Anordning, men skal vi da være saa umaadelig mistænksomme? Jeg har aldrig været det, naar jeg har været i Opposition over for en Regering, for saa vidt den almindelige Administration angik; jeg mærker det ustandseligt fra den nuværende Opposition, men det kan jo være, fordi den ikke har noget lykkeligere at tage sig for. I Almindelighed vil enhver Regering paa et Felt som dette, hvor en bestemt Ordning er truffet paa Hovedomraaderne, være klar over, hvor Systemet egner sig, og hvor det ikke egner sig, og derfor vilde det være praktisk at kunne gennemføre det ved kongelig Anordning, naar det drejer sig om Smaalove, medens man, naar det drejer sig om større Love, naturligvis vil forelægge et Lovforslag. Det er altsaa et rent praktisk Forslag, der her er stillet. Vil man ikke have det, saa maa man lade være, men jeg synes ikke, man samtidig kan beklage sig over, at man bliver over-